

DEN MAGISKA SJÖN.

(Saga från Chile)

Det var en gång en mycket mäktig kung som bara hade en enda son. Pojken skulle en dag få ärva hela kungariket, men han var så sjuklig och svag att kungen undrade om det någonsin skulle hända. Kungen bad till sina gudar om hjälp och som svar dök det upp en flaska av guld framför honom. Han hörde en röst som sade: ”Fyll denna flaska med vatten från den magiska sjön vid världens ände och låt prinsen dricka av det, så kommer han att bli frisk och stark.”

Men hur hittar man till en sjö som ligger vid världens ände? Först skickade kungen ut de tappreste och starkaste krigarna för att leta reda på sjön och dess magiska vatten. Men då de alla kom tillbaka tomhänta lät kungen meddela det vanliga folket att han skulle rikligen belöna den som kunde få tag på det magiska vattnet.

I en dal långt från kungens palats bodde en fattig bonde och hans fru. De levde på att odla majs och potatis och på att föda upp lamor. De hade tre barn, två äldre söner och en liten dotter. Till slut nådde ryktet om kungens nöd även deras öron. Sönerna var säkra på att de skulle kunna hitta sjön och bli belönade av kungen, och efter mycket tjatande lät deras föräldrar dem ge sig av för att söka rätt på det magiska vattnet. Ett helt år for de vida omkring och såg många sjöar, men till världens ände kom de aldrig.

Till slut sade en av bröderna: ”Vi kan väl ta vatten från vilken sjö som helst och ge till kungen? Han skulle väl bli glad bara någon dök upp med vatten till honom:” Det tyckte hans bror var en bra idé, så de fyllde en lädersäck med vatten och gick till det kungliga palatset. Kungen tog emot dem med stor glädje och började hälla över vattnet från lädersäcken i guldflaskan. Men vattnet ville inte rinna ner i flasken hur kungen än försökte. Då förstod han att bröderna försökt lura honom och istället för att bli belönade kastades de nu ned i palatsets djupaste fängelsehåla.

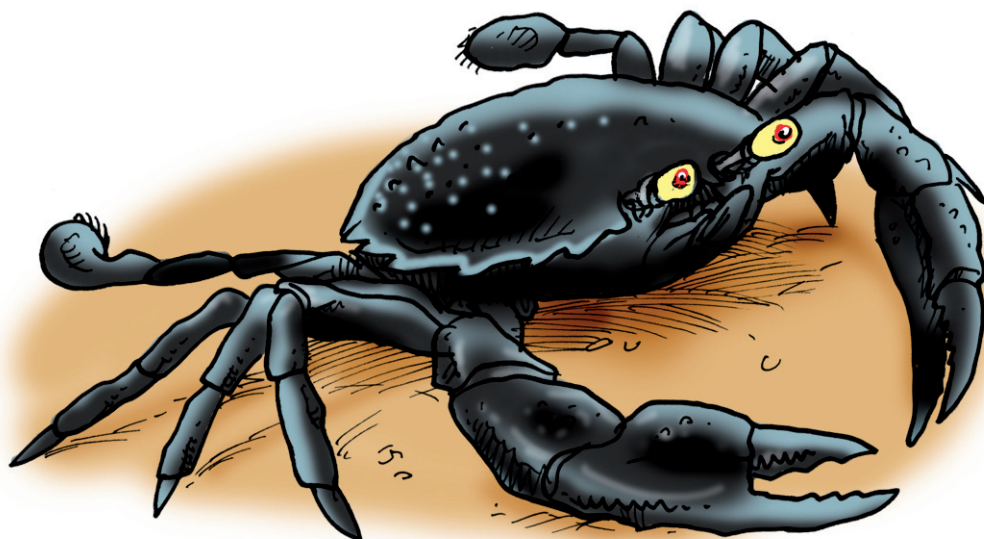
När bonden och hans fru fick höra vad som hänt deras söner blev de mycket ledsna, men de skämdes också över hur pojarna försökt lura självaste kungen. Deras dotter Sumac såg hur ledsna de var och frågade om inte hon också kunde få göra ett försök att hitta sjön. ”Kungen har ju lovat att rikligen belöna den som kan hämta det magiska vattnet”, sa hon. ”Lycka jag med det ska jag be honom släppa mina bröder.” Bonden och hans fru ville förstås inte mista sitt sista barn, men Sumac var en envis liten flicka och till slut gav de med sig. Av sin mamma fick Sumac en påse med rostade majsfrön som färdkost. Hennes pappa valde ut en stark och tålig lama som Sumac kunde rida på. Så gav hon sig av för att leta upp sjön med det magiska vattnet.

När kvällen föll hade Sumac inte hunnit så långt. Hon stannade vid några stora stenar och sov med sin lama bredvid sig. Säcken med majsfröna lade hon på en stubbe. Det blev en orolig natt, för en puma smög alldeles i närheten och Sumac kunde höra den ryta ibland. Så fort solen gått upp skickade hon hem laman eftersom hon inte ville att den skulle bli puma-mat nästa natt. Sedan lade hon sig för att försöka sova lite.

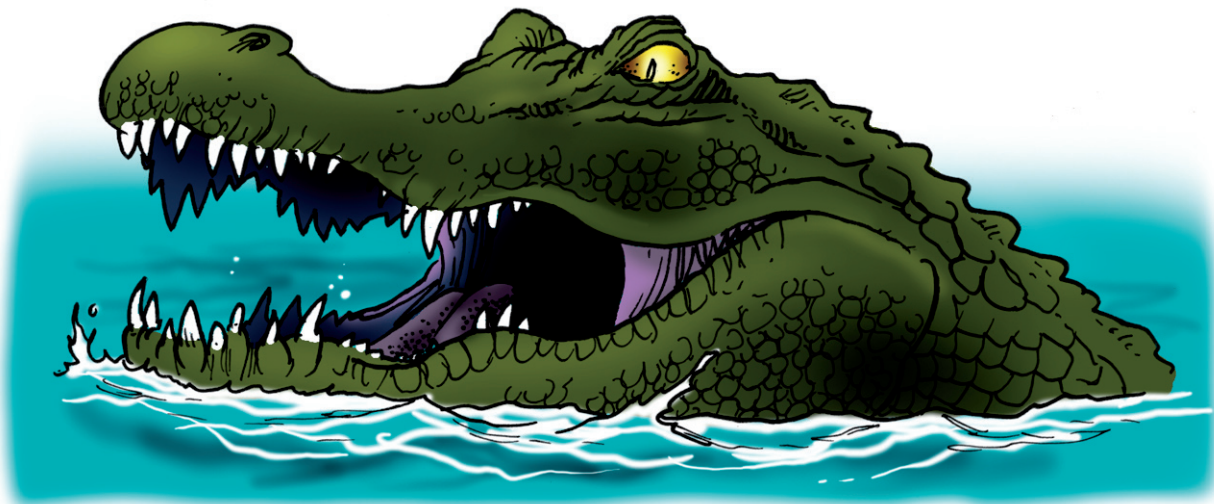
Hon vaknade en stund senare av kvittrandet från en massa sparvar som hade hittat hennes majsfrön, och nu höll på att kalasa på dem. En av sparvarna hoppade fram till henne och sa: "Vi vill tacka dig för att du delar din frukost med oss." Sumac berättade om sitt uppdrag och undrade om fåglarna på något sätt kunde hjälpa henne med det. Då plockade alla sparvarna loss en ving-fjäder var och gav henne dessa. "Gör en solfjäder av de här och håll upp den, så får du skydd och kan färdas vart du vill."

Sumac tackade fåglarna och knöt ihop fjädrarna med ett hårband. Så höll hon upp sin hemgjorda solfjäder och sa högt: "Jag önskar att jag var vid den magiska sjön vid världens ände!" Vips så sveptes hon upp av en mäktig virvelvind och bars högt upp i luften. Efter en snabb och hisnande färd landade hon på den mjuka sanden vid den magiska sjön. Först var Sumac överlycklig för att hon hittat dit. Men sedan kom hon ihåg att hon inte hade någon flaska med sig att ta vattnet i. "Så dum jag var", snyftade Sumac. "Jag önskar verkligen att jag hade något att ta vattnet i." Knappt hade hon hunnit säga de orden förrän en flaska damp ner i sanden bredvid henne. Det var faktiskt just den gyllene flaska som kungen fått av gudarna. Hon tog flaskan och sprang ner till vattnet, men innan hon hunnit få av korken hörde hon ett märkligt ljud bakom sig.

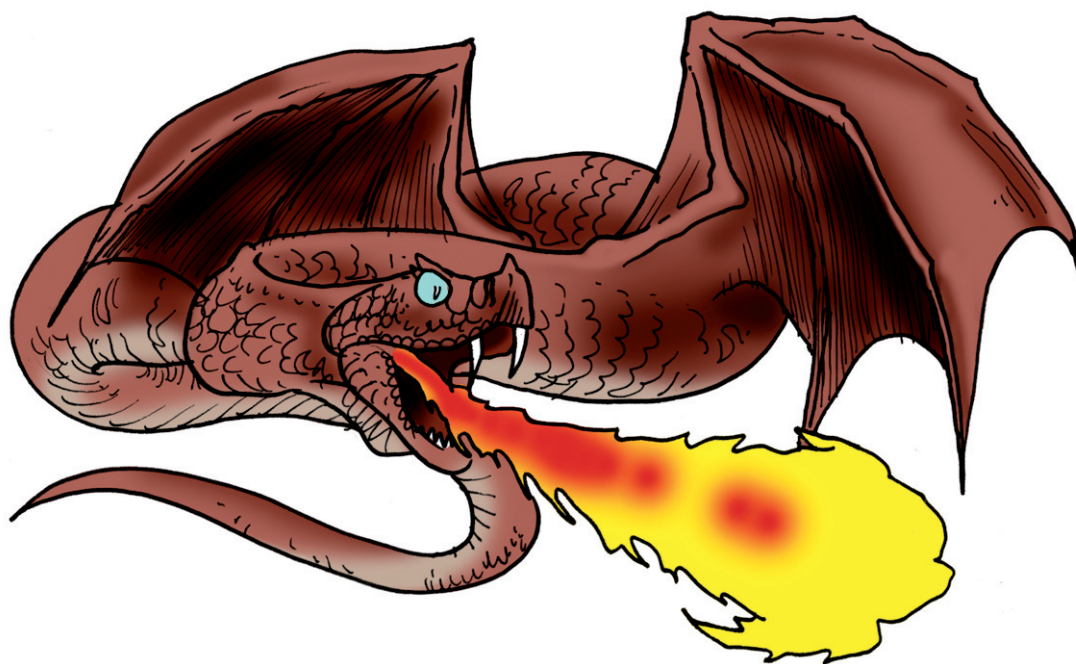
Det var en jättelik svart krabba som kom krypande. "Vad gör du vid min sjö?" undrade krabban. "Ge dig av innan jag kniper huvudet av dig med mina klor!"

Sumac blev jätterädd, men kom ihåg vad sparvarna sagt om solfjädern och plockade fram den. När hon höll upp solfjädern framför sig och krabban tittade på den föll odjuret genast i en djup sömn. Nu kunde Sumac gå ner till sjön och fylla flaskan med vatten. Men innan hon var färdig hördes ett väldigt bubblande ute i sjön och en jättelik alligator dök upp. "Vad gör du här vid min sjö?" undrade odjuret. "Ge dig av innan jag slukar dig hel!" Sumac höll upp solfjädern framför alligatoren och så snart monstret såg den föll hans ögonlock ihop och han sjönk snarkande ner i sjöns djup.

Nu hade Sumac det magiska vattnet och satte korken på flaskan. Just då hörde hon ett högt susande i luften. Det var en väldig flygande orm som kom farande. Dess ögon blixtrade och den pustade ut eldsflammor ur sitt gap. "Vad gör du vid min sjö" väste ormen. "Nu ska jag steka dig med min eld och sedan äta upp dig!" "Nu har jag inte tid med mer monster", sa Sumac och höll upp sin solfjäder. Genast somnade ormen och damp ner på marken.

Nu ville Sumac inte vänta på att fler monster skulle dyka upp, så hon höll upp sin solfjäder framför ansiktet och önskade sig till kungens plats. Genast kom virvelvinden och lyfte henne från sjön ända fram till palatsporten. Först blev vakterna arga på henne och trodde att hon bara ville leka. De försökte köra bort henne, men efter sitt äventyr var Sumac inte särskilt lättskrämd längre. Hon visade upp guldflaskan och krävde att genast få träffa kungen. Vakterna kände igen flaskan och förstod att flickan var ute på ett viktigt ärende, så till slut öppnade de den stora porten och släppte in henne.

Kungen satt bredvid sin sons säng och vakade över honom. Prinsen såg svagare ut än någonsin och Sumac rusade genast fram och höll flaskan mot hans läppar. Redan vid första slurken vatten förändrades prinsens utseende. Hans blick blev klarare och de bleka kinderna fick tillbaka sin rosighet. Nu kunde han sitta upp i sängen och själv dricka upp flaskans innehåll. "Aldrig trodde jag väl att man kunde må så bra!" utropade prinsen och hoppade upp ur sängen.

Den överlycklige kungen ville förstås veta hur lilla Sumac fått tag på det magiska vattnet, så hon satte sig i hans knä och berättade hela den märkliga historien. När hon var färdig ville kungen genast belöna henne för hennes mod och lovade att ge henne precis vad hon ville. "Jag har egentligen tre önskningar", sa Sumac. "Är det för mycket?" Men det tyckte kungen absolut inte. Så Sumac förklarade att hon först ville att hennes bröder skulle bli frisläppta, och kungen gav genast order om att detta skulle ske. Sedan ville hon ha hjälp med att lämna tillbaka fjädrarna till sparvarna, för hon tyckte att de nog hade större nytta av dem nu. Knappt hade hon uttalat sin önskan förrän virvelvinden dök upp och svepte med sig solfjädern ut genom fönstret. "Tack, sparvar!" ropade Sumac efter vinden. Sedan önskade Sumac att hennes föräldrar skulle få en större gård, så de inte behövde vara så fattiga längre. Detta lovade kungen också att ta hand om och lilla Sumac kunde äntligen bege sig hemåt, glad men trött.

Och allt blev som hon önskat. Hennes bröder var där när hon kom hem och redan nästa dag började kungens män bygga en ny, större gård. Så lyckligt kan en saga sluta om man är modig, snäll och trofast!

SLUT!